

s přílohou TÁBORÁK

trámp

Kč1

Pojď si hrát na Italy.
Tak se vobraf!

Franta Šerif:**Nová linie.**

Je už zde dávno, ale teprve nyní došla oficiálního prohlášení. Tramping, který by se opíral o zásadu „ať nám vše políbí tento“ vlastně nikdy ani neexistoval. Žil si tramp vždy stejně ve své osadě, měl svého kamaráda a někdy i šerifa, chechtal se dobrým vtipům a měl rád měsíc, který vycházel nad lesem i když to nedovedl říct, a zival, když měl radost nebo se rval, když byl napaden.

Já vás, kamarádi, jistě dobře znám a vím, že i ten kluk, jenž si dá jméno Lecián nebo Šibenice či Pivní brigáda je v srdci básník a vy to víte sami. Kdybyste jimi nebyli a chodili na tramp jen pro děláni „srandy“, jak píše Ingelmayer, zůstali byste někde v putyce a bylo by víc chlastu za ty peníze, které dáte dráze. Já neviděl ještě trampa, jenž by se tak lehce vyplivl na sociální problémy, protože i ten malý Benjaminek, který byl u mě na potlaču z Benešova, je básník a socialista, a proto by vlastně bylo zbytečné mluvit o našem trampingu. Nové ale musí něco přijít. Já když vidím ty osady pohromadě, poznávám tolik dobrých kluků a nikdo mi nevezme mé přesvědčení, že tramp není sběh ze sociálního zápasu, ale že je vlastně partisánem a bojovníkem na vlastní pěst. Proto, kamarádi, nastupte dobrovolně na druhou frontu a jako jste vždy zatápěli paďourům, tak bijte do těch, kteří vám před oči roztahují podělané plínky, pro něž byste neviděli, jak stará máma musí opatrně krájet chleba, jenž vám dává do torny.

Tramp nikdy nebude škarohlídem a já se přiznám, že si sám rád cucnu, a vy sami víte, že zadní část kalhot jmenuji jedním slovem. To se nezmění, dokud budeme trampy, ale byl by padouchem každý, kdo by si zvolil tramping za životní povolání a nechal doma starou mámu nebo sourozence. A do stejné kategorie řadím ty, kteří zapomněli, že za jeho krajíc se bili jiní už před ním a že tvoji povinností je, aby tvoji mladší bratři a jsi-li ženat tvé dítě ho měli aspoň trochu pomaštěný.

Láska k vlasti - kapsy mastí.**Georg Silberstein.****G é z a v č e l i č k a :****SOUMRAK SKLENIC.**

Když se začínalo, musila být nějaká antithésa mezi námi a druhým břehem. Skutečně projevila se primitivním, chlapským chápáním: Sombriery a revoivery, Chaparery a totémy ve stínu srubů. Každá dívka byla tehdy squaw a každý jinou desperado. Měšťáci chodili kolem toho, v domech se tomu směli, v lesích před tím bledli, až se na to novinářské hyeny sesypaly, hlodaly a skuhraly: Hů, nový symptom úpadku mládeže, Nový doklad poválečné degenerace. Mládež se přetvořuje na lotry, na zločince.

Tak se zrodil v porodních bolestech junák — český tramp.

Tušili jsme, co chceme, nedovedli jsme se však vyjádřit. Po éře soubrier éra bílých čepiček. Ale hnutí se trochu usměrňovalo. Propast se, díky, prohlubovala. Mnoho krys se domnívalo, že loď tone, a opustilo ji. Ne! To se jenom zakymácela v bocích, jak něčí ruce otočily kormidlem, aby neletěla do prázdna.

Při potlačku, znechuceni jedem paďourské atmosféry vkládali jsme své bolesti do sentimentálních písní a troška slabošského zoufalství vhněla nás v náruč negace. Stali jsme se na okamžik svobodnými lidmi, plivali jsme do sklenic rouhavá slova a naše srdce, nlava, žaludek, nohy, duše, jsme prosakovalo alkoholem a nihilismem. Vyráběli jsme chlapské činy a drsné věty, domnívali jsme se, že naše nenávisť je takto nejlépe formulována.

Byla to konsekvence vývoje.

Pak přišla doba mesiášů. Dosud neminula. Právě a falešní proroci se vynořují, přicházejí se vztaženýma rukama, jsou duchaplní, koulí očima a tváří se opravdově. Jsou zde i tací, kteří ani trampí nejsou, a naši duši za mák nerozumějí. Z kdoví jakých příčin nás chtějí náhle chápat.

Je zde přelom. Krysy odpadly, zbylí, mající stejného nepřitele, měšťáka, názorově se rozcházejí. Jedni jsou pro naprostý destruktivism, rozklad (à la Kuzma & Inglmayer) říkající: Naplevat. Snad mají na deset, na patnáct procent pravdu, člověk jako tristní individuum je dítětem negace, chce pohodlně drcnout do všeho a pak se třeba odprásknout. Ano, přiznejme, nejen oni, já, ty, my, mnoho je nás takových. Koneckonců, chlastali jsme v putykách. V opilství jsme zabíjeli slepic. Byla to chyba, ale my chtěli za každou cenu kontrast mezi námi a druhým břehem. A tušili jsme též, že to tak věčně nepůjde, že nás to spolkne.

Druzí? Ti přemýšlí a uvažují: Že tramping není ani moda, ani sranda, ani sport. Že je to duševní erupce nahého lidství, patřící pod konkrétní, pozitivní barvu: Pod vlajku, která vane vichrem jeho tužeb. Tramp chce svobodu dalek, sbratření chudých, potřebuje velkou, silnou ideu, za kterou by mohl žít a umírat. Diskuse skončily, plnicí pera doskřípala na kolbištích papíru, a zůstalo tohle:

Patnáct procent nihilismu contra pětadesát procent svědomí. A to svědomí ti velí odejít od negace a jejích apoštolů, pokud jsi normální člověk s bušící krví, zbožně věřící v život.

Naše touhy vlají řadami proletářů. Neboť vyrovnat se s pravdou na patnáct procent je absurdní, zůstalo-li osmdesát pět procent svědomí. U sklenic negace zůstanou jen její vyznavači. (Mea maxima culpa.) A zahynou, protože nadchází soumrak sklenic i nihilismu.

— Pane vrchní, co je s tím obědem?

— Musíte prominout, vašnosti, nám praskla v kuchyni trouba od vodovodu, tak tam musíme jezdit na lodičkách a proto to tak dlouho trvalo.

Habán.**Starší šatstvo**

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

- Prosim tě, jakýho rodu je pól?

Ozval se jeden osadní blb:
- Já myslim, že středniho, protože se říká **topol**.

Bé há:

- Na co, prosimtě, vybírá Joe?
- Na budičky pro černochoy.
- Neblbni, nač je černoši potřebujou.
- Proti spavej nemoci.

»Já nevím, proč si »Pán Bata« voblibil číslo 99?«
»Ty seš nechápavej — to je pieta k jeho selfmademanskému hlásání cesty k úspěchu — na němž založil celou svou botanickou slávu.«
? ? ? ?

»Ty seš vůl! Přece nebude řvát, že jeho spolupracovník dělník-votrok, je se vši demokratickou volností spoután stejným pracovním řádem, v němž právě vyniká tato kula-toučká cifra 99.«
? ? ? ?

»Tak ti to dám po lopatě. Heslo úspěchu pro spolupracovníky je: (prosim, napodobení se trestá), »Máš 99 povinností a jedno jen právo: »držet hubu!« Heslo pro spolupracovníka: Máš 99 práv a jednu povinnost: »Votvírat si na spolupracovníka hubu.« — (Oprava podle tres. nov. atd. — nemusí být uveřejňována, poněvadž já taky Spolupracovník-votrok, všechno toto vodvolávám, že to není pravda, a že ta cifra 99 značí 99 chlupů Děda Vševěda a 1 chlup Svatýho Václava, v mileniu! a že Pán Bata je poctivej velkoobchodník, kerej dělá, co může.«

Brandy U. R. U.

- Šmarjá, tak sem si nechal kudlu doma, čím budu teď krájet žrádlo?
- Dyby to bylo před prvním, tak bych ti ji napískal.
- ? ? ? ?
- Já dycky k poslednímu pískám kudlu. -fal-

- Já ti znám jednoho chlapa, nebudu ho menovat, nákej Bugir z Michle a ten ti je tak sprostěj, že když začne vypravovat, tak se dělej na nebi červánky!
- To je hotový batole proti Ferymu cameramanu! Ten jak vodevře hubu, tak se spotí vokno!

LORD

- Přála bych si mlýnek na kávu.
- Přejete si takovýto druh, milostivá paní — nebo snad tento poslední vzor, k přišroubování nebo snad k zavěšení...?
- Né, dejte mi ten, co se dává mezi nohy.
Hoban.

Vece uzená: »Ta dáma?«
»2 párky, chlebiček, hořčici.«
»Pán?«
»2 párky, chlebiček, hořčici.«
»Ten pán?«
»Sem křen.«

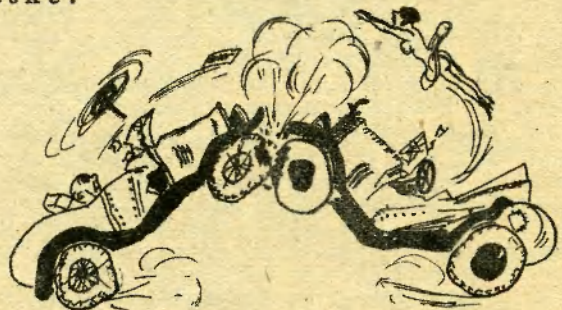
Tudle vyjela z kolejí na známej lokální dráze lokomotiva. Narazila na nákladní vagon, strojvůdce vy-pad a utrpěl menší poranění.
Komise pak podrobila strojvůdce výslechu:
»Jak se jmenujete?«
»Jan Krátký.«
»Svobodný, ženatý?«
»Ženatý.«
»A jak se vám to neštěstí stalo?«
»No vedí, pane inšpektore, dlouho sem za tou holkou chodil, měli sme dítě a tak sem si musel tu holku vzít.«

Joe.

K americkému Rotschildovi přijde otrhaný chudák a pravi:

»Milostivý pane, už tři dny jsem nejed.«
Rotschild (otcovsky): »Ale, ale, to nesmíte dělat. Člověk se musí trochu nutit!« co

Peške:

Splynutí duši.

G. Ribémont-Dessaigues :**HRDINA**

Iréna pravila majoru Alexandru Borathovi:

— Podívej se, Bobo, chtěla bych, abys mi ukázal jednoho z tvých hrdinů.

— Ty jseš blázen, řekl major, práskaje do kůže svých holínek, Hrdinové... Hrdinové...

Neukončil svých myšlenek. Poslední záblesky zapadajícího slunce na plavé kůži holínek zdály se mu pohledem Boha. Snil, že i žena je pohledem Boha, ba i hrdinství. Jest velmi nebezpečno slučovatí dojmy téhož původu, obzvláště proto, že žena, nosí-li na sobě stopy dokonalosti, jest též předmětem, věci, již vlastníme, a jako taková, jakmile je nám ukradena, krade nám, přijdouc na řadu, důležitou polovinu z nás samých a nechává nás prázdnými a nahými, což je vzhledem k neotřesitelným koncům života vrcholnou neslušností. Takovým byl tedy názor majora Alexandra Boratha, kterého jeho milénka nazývala Bobo.

Iréna opakovala:

— Chci vidět hrdinu.

— Není to vždycky to, co myslíme, řekl Alexandr.

— Ukaž mi hrdinu, Bobo.

— Kde myslíš, že je hrdinství? Je všude, zde i tam, mnohdy docela na blízku. Ostatně, já jsem také hrdina.

Vypial svá prsa, přeplněná významnými, avšak Iréně se zdálo, že muž, jehož tělo se všemi jeho úkony známe, není hrdinou, ani velikým člověkem. Zapomíná se totiž vždy, že Jeho Veličenstvo, President Republiky či Jeho Svatost trpí též nepořádností těla, že se musí holiť, mýti si nohy, že se jim špiní límce a že i jim, když vše jde jak náleží a oni pocítují potřebu, jest odejít do ústraní, aby si odlehčili a že všechny tyto věcičky jim ukládají tytéž starosti jako těm, které drtí moc, osudy bitvy či volební reformy, rozuměno, bitvy národa.

Láska je krásná věc, říkala si Iréna. Major Alexandr Borath je důležitým mužem. Leč láska s Bobo snáší oceňování činěná pod určitým zorným uhlém, jenž rázem bojí myšlenku na to, co se může stát z velikosti lásky a z velikosti muže. Tam ti jsou schováni kdesi v obzorech. Čistá chuť nestřebává se s nízkostí. Ó, blesky nebes, kde jste? Kde jest jen cesta, jež není onou opuštěností?

— Ty? To není to, řekla Iréna. Bobo, ukaž mi hrdinu.

Iréně byla velikost hrdinství jedním z kořenů lásky. Nesmírná krása byla funkcí lásky. Leč tady neběželo vůbec o pustošivé vášně, kdy uragany zatemňují panenky, kdy tělo s duší láskují zápalením kočky a býka. Iréna nemohla setřítí červených tváří, černých svého obočí a ostatní delikátní lště, dramata svého srdce, do něhož byli vrhli svůj zrak.

Major Borath ji doprovodil do špitálu.

Jakmile vstoupila do chodby, v níž se převaloval smrtelný zápach, její nozdry se začly chvěť. Nepochybovala o blízkosti předmětu své touhy, leč v tutéž chvíli se jí zazdávalo, že se ježí na římsě s ďábelskou zlomyslností a že se proměňuje, stávajíc se pozvolna vším tím, co v světě nenáviděla.

— Páchne to, řekla, nesou svůj kapesníček k nosu. Řekni mi, Bobo, tady nejsou hrdinové?

Na posteli ležel muž s nohama pokroucenými pod pokrývkou, paže tryskající z pod povlaků a visící v prázdnu. Jeho oči zdály se mu utíkatí z obličejce, který Iréna viděla obrácen, zatím co z jeho krvavě-jících rtů se dral chraptivý dechot, dělený širokým, žlutým zubem, vztýčeným ke stropu, ve dvi.

— Co je to, otázala se Iréna svého milence.

— Jeden z těch, které hledáš, řekl Borath.

— Tenhle člověk, to že hrdina?

Malý obličej Iréni se sraštíl jako květ chrysan-

témy. Postoupila dva kroky a stanula u umírajícího. Zápach hnisu, rozvěšený na tlejícím mase, ji ovanul jako obláček z vůni krásných keřů Japonska. Na ruby jako rukavice s nervstvem své pokožky kamsi do hloubi břicha propadlým, sklonila svou hlavu k trpícímu, pokoušejíc se naléztí v jeho svalech, krotících kostmi, stopu svého drahého ideálu. Nenalezla ji. Leč dřívě, než učinila zpětný pohyb, muž dostal poslední křeč a křivé prsty jedné z jeho rukou zachytily lehkou látku Iréniných šatů. Hrdina zůstal připíat svým konečkem na kterés věci živoucího.

— Můj Bože, co je to, zeptala se Iréna, kterou zavaloval hnus velikými vlnami.

— Je mrtev, řekl Borath, pojď! —

Nemohla se vyprostití a zůstávala zajatou. Ruka mrtvého byla do ní vbořena, zavěšena na jejím šatě a ona cítila její dotek na svém stehně. Zvrácená hlava si ji upřeně prohlížela svými nehybnými očima, metajícima onen zvláštní pohled, který živoucí nalézají tak pohnutlivý a o němž myslí, že patří jediné jim.

— Dívá se na mne, pravila Iréna, je to odporné, Bobo! Pojdme, pojdme! —

Když byli venku, udělala mu výstup, obviňujíc jej, že ji podvedl. Chtěla vidět hrdinu a on nepřišel na nic jiného, než jí ukázat tohoto strašného, mroucího člověka.

— Chtěla bych jej ošetřovat, ubožáka, dodala.

Přemýšlela o zejících ranách, jež by obvazovala. O rukou plných krve a hnisu. O zápachu mršiny, honosně vykládaném pod jejimi růžovými nehty. Přemýšlela o své úloze, nikoliv v sprostých nízkostech, nýbrž ve vznešenosti ženy, která ošetřuje člověka roztrhaného válkou, ve svém zmocnění až k samotnému srdci muže. Ano, ano, mršina. Leč ona tu mě ruce, ona se zde peleší a toť on, jenž je zrušen v nízkosti, nejsa ničím, než odpadkem a ona jej má. Řekla ještě Alexandru Borathovi:

— Jistě mi rozumíš, takových hrdinů, těch je! Ale ukaž mi toho pravého. Ne, nikoliv mrtvého, ale hrdinu!

— Ty jsi věru dobrá, řekl major. Ne mrtvého! Ne mrtvého! To se lehkou řekne. Není tu ostatně tak velkého rozdílu, než ten... mezi živým a mrtvým člověkem.

— Chci vidět hrdinu, Bobo, skutečného hrdinu, živého!

Jednoho pošmourného rána doprovodil Alexandr Borath svoji milénku na malou planinu, k níž se sestupovalo zasekanou silnicí, vroubenou hustým ořeším. V dále bouřilo dělo. Jakmile vystoupila z automobilu, Iréna byla všechna udivena, že šlape tak svěže zelenou travu a že vidí v smutně sladkém vzduchu pořízímku tak krásné stromy se zlatým listím.

— Je to vskutku krásné na venkově, řekla. Potom dodala: Mám však raději mořský břeh. Proč jsi mne zavedl právě sem, Bobo?

— Bojovalo se tu včera. Ti proklatí všiváci nám udělali díрку do holínky, jakoby ji asi mohlo udělat stéblo slámy do tvé punčošky, řekl švihácky major. Pak změnil ton: Ach, hnilobiny, to všechno se dá! Špinavé herky, sviňské krásy. Masakr! Zdá se, že to chytli... a rádně! Ostatně, uvidíš to...

— Můj Bože, řekla Iréna, zde, že se bojovalo? To není možno, Bobo! Pohled, vždyť tu ještě létá motýl!

Když postoupili na pláň, odkryli v dirách vlnivé půdy zpřevrácené granáty pachtící se muže s čely skloněnými k zemi.

Alexandr Borath řekl Iréně:

— Masakrovali jsme ta prasata a zatlačili jsme je nad planinu. Řekli mi, že to šlo z tuha. Nu, ale náš postup je znatelný. Ti, které tu vidíš, nedělají nic jiného, než že čistí terén. Nevím skutečně, najdeme-li to, co hledáš!

— Uvidíme hrdinu, drahoušku?
 — Řekl jsem ti již, že nevím. Je však docela možno, že uděláme nějaký zajímavý objev.

Iréna se zklamaně usklíbala. Předmět její touhy byl dosud vzdálen v mlhách. Nicméně postoupila k siluetám paběrkářů a nepropásala rozpoznání práci, již se zabývali. Skuteční paběrkáři. Sanitaci odnesli již raněné a nyní zas jiná branže, vytvořená ministerstvem války, panem generálem Šmejdem a pojmenovaná Sbor nosičů mrtvých armády, čistila terén od padlých, jimiž byla pokryta zem.

— Rozumiš, vysvětloval Borath, podle zuřivosti a method těchto hnojářů, vojáci dobře vědí, co je očekává. Mrtvých je čím dál tím více. Jako housle na krámě! A tohle všecko sebrat, to je svižná robotka. A pak zas práce se statistikou, se spravováním a konečně ona s odpadky... Já ti to vysvětlím...

— Ach, já, ty víš, udělala Iréna pohybem ruky podobným onomu, jímž oklepávala popel svých cigaret.

Ano, ano, jděmež... Řekl jsem... Ustavili Sbor nosičů mrtvých armády. Prošel tudy. Zbývá však hromada trosek. Je tu tolik ubožáků, rozsekaných na tisíce kousků. Proto zaměstnávají též sběrače-hadráře... To je poslední válka, mé kotě. Jakmile někde postoupíme, je nutno, aby bylo vše vyčištěno. Kdyby to aspoň byli skuteční nepřátelé, jako krokodýlové, salangani, s kterými jsem zápolil v Africe a v Indii. Ale rudí! Nasrat na všecko!

— Bobo! —

— Ach, odpusť mi... Když mluvím o těchto odpadcích. Ostatně, což, rudí! Nesmí po nich zůstat ani kousek v trávě. Rudí a Židáci! To jde! Srdí to... Vyčištěj to... Hoděj vše do pytlů a pytle na káry...

— Bobo, neuvídím tedy hrdinů?

— Přicházíme příliš pozdě. A pak, abych ti pravdu řekl, nemáš ponětí, jak nesnadno je v této satanské válce nalézt hrdinu, který by žil. Všichni jsou mrtví. Můžeš tu ale nalézt sem tam nějaký ten kousek z nich.

— Vraťme se, řekla mladá žena suše. Dostávám hlad...

Iréna byla nahněvána. Zapálila si cigaretu a nemluvila. Alexandr ji táhl za sebou. Bylo jim jítí kolem čtyř sběračů, kteří vykřikovali, zmlátíce pažemi. V záhybu okopu, za křovinami, na nichž viselo babí léto štědre orosené, přišli právě na dvě těla těsně do sebe vpletená. Běželo zřejmě o dva protivníky, kteří v zápalu, tělo k tělu, zápolili až do konce svých sil: zemřeli, pominuti divokou zuřivostí. Ranění během zápasu, prošpikovávali se ranami nožů. Poté se jejich rukoum a zubům podařilo utrhati si vzájemně uši či nosy, vydrápat si oči, rozpárat si břicha či hrdla. První, jehož rozdrčená čelist smutně visela, ukazoval šarlatový jazyk, všecek napiatý jako jedno z oněch strašidelných okvětí tropických pralesů. Druhý pak, s okem, které vylézalo z důlku a jež se podobalo knoflíku šatů, poloutrženému a hrozícímu každé chvíli upadnouti, svíral mezi zuby žvanec masa z těla svého soka.

— Ach, řekl major Borath, chtělas vidět hrdinu. Zde je též jeden.

— Který? Otázala se Iréna.

— To se přece pozná podle stejnokroje, nemyslíš... Hrdina je samo sebou ten, který patří k nám k naší armádě a nikoliv to rudé prase. Jsi konečně spokojena?

— Ctěla bych je vidět zápatit! —

Iréna schýlila hlavu. Byla strašně zklamána a nemohla rozeznat v tomto zauzlené končetin, pokrytých khaki-suknem a ssedlou krví, které komu náležejí. Jak jen rozeznat hrdinu od prasete? Oba měli děsivý, rozdraný obličej, který se plnil hrázou jako pohled nezahalených pohlaví za lásky: co se to stává s poesíí? Zde pranic neživilo snění o lásce a kráse. Jaká oplzlost! Mýlila se tedy a nutno se rozloučit se všemi ilusemi toho, v čem věřila spatřovat vrcholek lásky? Hrdina není tedy nejkrásnějším ze všech mužů, ale docela obyčejným hnusným hovadem? Přes to však

chovala nepřiznanou naději, neboť dobře věděla, že se nemohla z této záležitosti vymýtiti ani krev, ani smrt, tyto ozdoby, jichž hrdinství potřebuje.

A přes odpornou hořkost zklamání viděla v dále, v budoucnosti, obraz své touhy, opřilbený a okřídlený, tryskající z ušlechtilé krve, tak přečisté k smolení, slané a teplé na jazyku, tak opojivé k čenichání, obraz, jehož smrtelná křeč, zde se mýlila, byl oním, který jí otvíral nebeské brány k velikému zurčení světla a rozkoše.

Tato posilující vidění vrátila jí pružnost chůze a úsměv jejího rozmaru. Řekla svému milenci:

— Pojdme, Bobo, nic z toho neznáš, ale nevádi, nechci na tobě už ničeho. Pojd, můj starý vlku!

Vzala jej pod pažďi a táhla jej. Po několika krocích se však zastavila, neboť její malé střečičky byly potřísněny krví. Zkrivila nohu a nedbale ji zvednouc, vykřikla:

— Pohleď, Bobo, jak je to rozkošné: červená na zlaté hněděl! Myslím, že by se nic lépe nevyjímal. Dvě barvy poslední mody.

Bez jediného mráčku v zářícím obličejí dostihla automobilu. Major Borath naslouchal vzdálenému hřmění děla a pískal si Madelon, starý popěvek poslední války.

Přel. Svata Kadlec.

Přišel tramp ke kupci:

— Sím vás, dejte mi půl metru medu.

— Co???

— Půl metru medu?

— Jak to?

— No, dyk máte venku ceduli: Dlouhý - Med - Soběslav!

Tonda náš.

Kradený:

— Vod koho máš tu krásnou kravatu?

— Vod vroucně milovaného šéfa.

— To ti ji dal?

— Ale, depak. Já sem si mu vo ní netroufal říct, tak sem mu ji šlohnul.

Kradený:

A: „Tak Praha toho Iva od Gleicha ne-
vzala.“

B: „Di, a proč?“

A: „Nu, prej měl jenom jeden vocas.“
Habán.

Hergot, je to ale chladnokrevnost.

— **Kam deš Jardo?**

— **Ale vypil sem omylem flašku
lysolu, tak du na Volšana pěšky,
abych užil eště aspoň trochu vzduchu.**

- šefe -

— Cífix, pane tramp, co furt lezou do toho
kanálu? Sou nalítej, či co?

— Depa nalítej, ale von mi dochtor naří-
dil, abych denně dvě hodiny moc z hluboka
dejchal.

Tramp k paďourovi: „Esli pak vedí,
proč vlastně prase má zakroucený vocásek?“

Paďour: „Hm? Tohle nevím.“

Tramp: „Dyby mu chtěli políbit prdín-
ku, aby si nevypíchnuli voko! Maucta ...“

— **Nevíš, jakým letadlem chce letět
Baťa za oceán do Ameriky?**

— **Dyk je to FOR.**

— Čoveče, já ti už delší dobu nemohu klidně spát.
— Vod kdy.“
— Vod tý doby, co mě vyhodili s kvartýru.

„Co se stalo Bil Stínovi?“

„Ale, furt se vytahoval, až se přetrh.“

-šefe-

— „Honzo, v tom čaji plave mrtvá štěnice!
„Nekecej, co pa mrtvá štěnice může plavat!“

-šefe-

— Co tady furt hledáš, ty hade?

— Ale, povídal Childa, že prej mu tu
uběhla neděle.

LORD

— „Čoveče, dyž koukám na tebe jak kouříš, tak
mi ta zóra připadá jako žebříňák!

— Jak to?

— No — taky ji tahá vůl.

-šefe-

Šíp:

- Já bych poradil tej Hitomi, jak
to měla udělat, aby zvítězila.

- Jak?

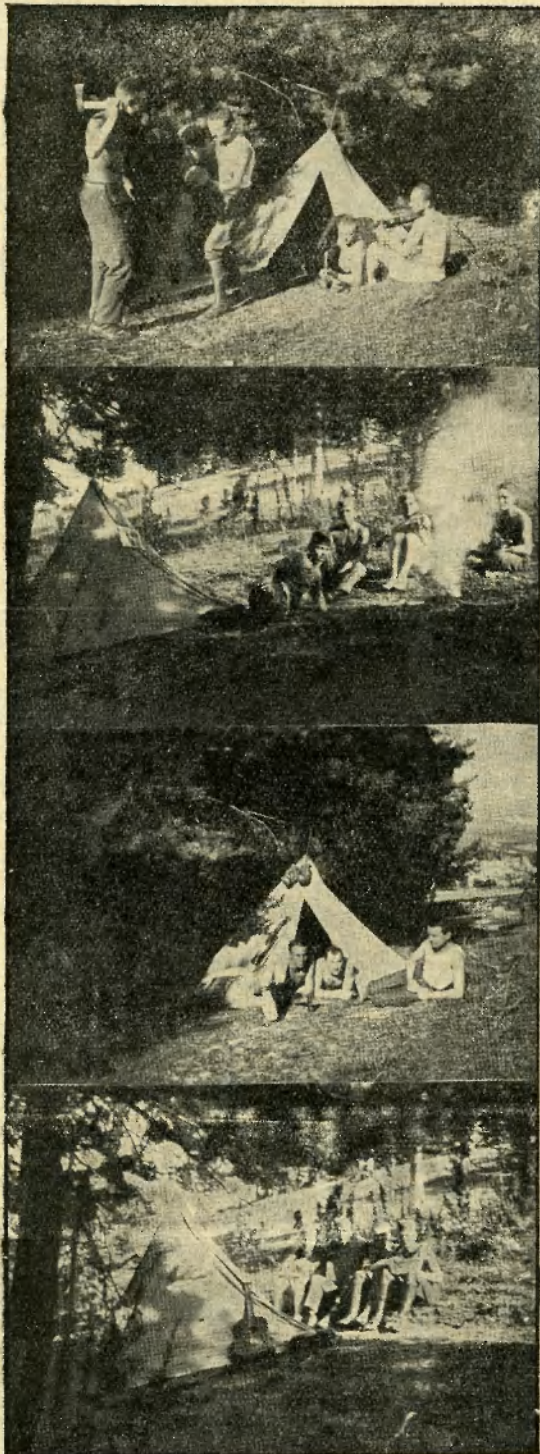
- Měla utíkat rychlejc než ty druhý.

- šefe -

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Těm, kteří nám 1. října odcházejí.

Zde víztež, že i na vojně se dá trampovat.

Na ulici stojí plačící matka s dítětem. Kolemjdoucí starý pán se soucitně zeptá ženy, proč pláče. Zena: »Nemám 50 Kč, abych mohla dát pokřtít svého syna. Proto pláču.« — Starý pán vytáhne z kapsy bankovku a pravi: »Tady máte 100 Kč, nechte hochu pokřtít a zbývajících 50 Kč mi přineste!« Za půl hodiny přiběhne šťastná matka a vrací hodnému pánovi 50 Kč. Starý pán, velmi spokojeně: »No tak to vidíte matko, vy máte pokřtěného kluka, já mám 50 Kč a pan farář má falešnou stokorunu.«

co

B E N E D A : ♡♡

Na kraji lesa křičí
rána nahého líčí:
pláče strom —
Láska chodila pod jeho větvemi
s rekvizitami krásnými se všemi:
se smíchem, pláčem a hubičkami —
Lze omluvit přerůzné klamy,
neboť věchýtek slámy chytne od malého plamene
a srdce znamené
podlehne lehkou šepotu vášnivých vět.
Ale nenávidět
nutno pro ránu po noži,
která po souloží
dovedla ještě do kůry psát:
Fany a Jan budou se do smrti milovat,
vyřezat:
srdce s ranou a slzami krve u meče,
která není červená a neteče.
Surové dobytí, s úspěchem skončený podnik
má takto svůj pomník.
Kdyby všechna láska, kterou večer přikryjí nebesa,
měla psátí své zpovědi na stromy do lesa,
svět by užasl, kolik lásky dovede na sobě nést
a jak přes to dovede nenávidět.
Stírám po lesích,
jdu-li jejich pěšinami,
s ran v kůře pryskyřičný pot —
Tiším bolestný smích.
Říkám:

Lidé,
když chcete být pro lásku opravdu sami,
choďte do strání, do luk a do polí,
neboť pod stromy, když ukojené srdce už neboli
bláhově píšete památku do kory
a vyprávíte v ní radosti milostných not
a smyslů své hovory!
Nevytvářejte znamení,
která se pravdivými nestanou,
neboť jsou
jen bláhovoučkových svědky mámení!

Milujte, jak síla dá a srdce unese,
ale nepište své memoáry na stromy po lese!

Tára:

ULEJVÁCI.

(Pokračování.)

se usmíval, převrhl kalamář, odmlouval« — a podobný hovadiny. Za takový celkem neškodný klukoviny ste mně vocejchovali známka, hodnejma zloděje. Klukům bohatejch, se ví, se to nestalo. V dějepisu ste jednou a tou samou hubou do nebe vynášeli Husa a Žižku zároveň s Marií Terezií a na Franze Josefa sme pod vašim vedením museli pět chvalozpěvy. Vykládali jste nám klidně vo dobrotivým mocnáři a ušlechtilým rodu Habsburků a druhej den ste vobřečeli Lipany a Bílou Horu a jásalí nad tím, jak sme »my«, Husiti, ty hordy císařské a papežské honili ze země. Tenkrát sem k tomu podlýmu chameleonství musel kušovat, ale dnes . . . žádný výmluvy a žádný vysvětlování vy vypráskanej vychovateli! Kretenisovali ste po celý desítiletí zároveň s ničemnými redaktory ten vámi vřele milovanéj národ tak, že dnes de klidně položit život za svého vlastního nepřitele, zatím co ženský za toho samého císaře pána doma s dětma chcípaj hlady. Co chcete eště?! Mrzí vás, že dva mozky ve vaší škole úplně nezblbly a chcete to snad dnes dohonit!«

Hůlkovité nohy poskakují po mechu. V uctivé vzdálenosti se zastavují a z otvoru, vroubeného rozřepeným knírem a nazrzlou bradkou vyletují nadávky a pohružky četníkem.

Vylévám vodu a brambory sypeme do ruksaku. Hejbáme boudou . . .

Večer padá na krajinu. Vybíráme si »bejvák« v závětrí pod mezí a rozkládáme svoje verky. Vašek si husím brkem čistí fajfku. Přetřásáme některé události posledních dnů: žena, kterou jsme našli sedící u přejezdu trati s baťohem vybrakovaným četníkem a která, díky naší zásobovací pohotovosti odjížděla s nákladem, jaký od své cesty jistě nečekala; mladý kluk, zastřelený nočním hlídačem při plundrování pole; desertér denuncovaný učitelem četnictvu; nešťastnice, jejíž mrtvolu jsme přede dvěma dny viděli snášet z půdy a která se oběsila proto, že její třetí syn padl v poli . . .

»Kdybys prolez zoologickou zahradou a vod každý tý bestie ubral tu nejhorší vlastnost, která jí charakterisuje, ať už je to krvelačnost, sverepost., záludnost, zbabělost či omezenost, dal to pak dohromady, tak ti z toho sajrajtu vyskočí člověk. Pak ale honem ber roha, poněvadž se ti z toho nevylíhlo nic jinýho, než četník, redaktor, statkář, vlasteneckej měšťák nebo něco takovýho.«

Konversace dostává prudké tempo. Od setkané s Emanem bývá s Vaškem často k nevydržení. Oplývá filosofováním a jeho koníčkem je analysovat do nekonečna Emanova slova a dedukovat z nich podivuhodné uzávěry. Konečným puntíkem bývá pak obyčejně prudká slovní potyčka.

Dávám chabé repliky a nakonec, ač smysl Vaškových slov je mi dnes sympatický, se odmlčuji. Vaškovo rozhořčení roste. Ležím na znaku a civím do hvězdnatého nebe.

»Nech toho, Venco,« zkusím uklidňovat, »politika do našich věcí nepatří.«

»Seš ty ale pěkněj vůl!« buší Vašek pěstí do země. »Ten tvůj příbuznej před pluhem má taky pěkných pár rohů na lebce a dyž se na něj sypou rány, tak jen fest zatáhne a votročí dál, místo aby toho pacholka za sebou nabral a vomlátíl vo zem! Dobytku zvotročilej!«

Konversace mne rozladila. Vývody Vaškovy bývají tak logické a podstata věcí jimi tak přesně stanovena, že nelze klást námitek. Každá věta naráží však na tradice, v nichž jsem byl vychován a ve kterých stále ještě duševně žiji.

Odmítám myslet na něco současného a přemílám v mozku všechny možné nesmysle. Jenom ne nic z dneška a zítřka!!

Dlouhé ticho, rušené toliko armádou cvrčků a vzdáleným skřehotem žab.

»Snad se nemodlíš!?« zkoumá náhle Venca.

»Neboj se — zkusím jenom, jesli sem eště furt inteligentem.«

»Jak to?«

»Vopakuju si latinský deklinace.«

»A to teda kór moc veliký starosti si s tím ne-dělej,« řeže Venca . . . »Páč dybych přeci jenom do jistý míry nebyl, tak taky se mnou nesedíš a máš na rukávech žlutý pásky a ve střevách možná ouplavici. Byl bys panem ajnjérigrem . . .!«

Chechtáme se a veliká hvězda přímo nad námi zdá se rozsvěcovat v našich kotrbách dobrou náladu. Halíme se úžeji do příkrývek a opatrně zapalujeme fajfky. Hovor se šťastně stáčí na astronomii, geologii a podobné záležitosti. Vytahuji z hlavy vše, co mi v ní zbylo ze školy, Mayera a Flammariona. Takhle trávené večery Venca zrovna zbožňuje — nikdy mu na spaní není dost pozdě.

Odmčuji se.

»No tak — dyť je eště brzo!« pobízí Venca.

Mlčím a dlouhým oddychováním předstírám spánek. Hvězdy pokračují pomalu ve své pouti. Z daleka doléhá občasné zadunění výstřelů hlídačů. Dlouhé ticho — celá příroda spí —

Asi tři sta kroků od nás zaštěkal chraplavě pes.

Rázem je po imitování spánku.

»Psi!« upozorňujeme se navzájem. Kde je v noci v polích pes, tam bývá i člověk s puškou. Balíme věci a tíhneme do lesa. Venca v klusu natáčí bubínek lefošky, neboť bez tohoto opatření mu kohoutek klepe vedle.

Dlouho neusínáme. O hvězdách se už ale nehovoří . . .

Shánka po vojácích je čím dále, tím živější. »Pospěšte si, nebudéém!« huláká Vašek po lesích. Pohybujeme se hlavně za večera a v noci a často

Béhá:

— Čoveče, spadla nám žížala do polěvky. Můžu ji ještě upotřebit.

— No, jestli není mrtvá.

- šefe -

Přiběhl tuhle dobrej tramp špejzl k panu doktorovi:

„Ježíšmarjá, pane doktore, to je bolest, to je bolest, já se zblázním.“

„A co vám vlastně je, člověče?“

„Ale, pane doktore, strašně trpím, nemohu vůbec močit, ach, ach...“

„Tu máte,“ povídá doktor a podává mu misku, „a nuťte se aspoň trochu.“

No a než se pan doktor votočil, byla miska plná a ještě na zem teklo.

„Človeče, co žvaníte, že nemůžete?“ rozčiloval se doktor.

„Nemoh sem, pane doktore, nemoh. Nikde žádný záchod a na každým rohu policajt.“

-šefe-

— Taxem ti doběh berní úřad.

— ? ? ?

— No, zaplatil sem daň z majetku a já vůbec žádný nemám.

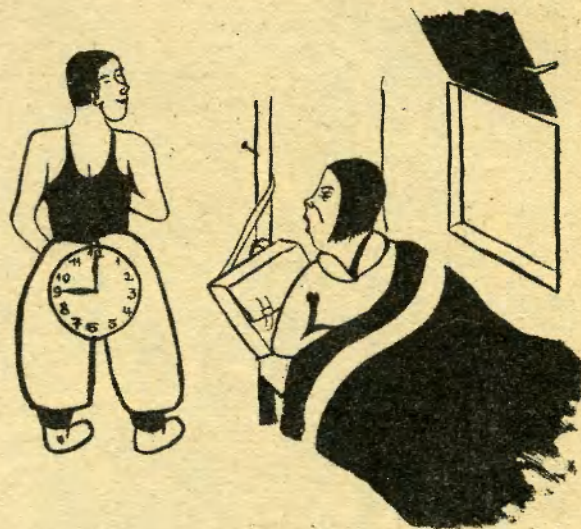
-šefe-

Strejda jede do Prahy se nechat omladit. Kupuje si lístek a dráha se ptá: „Zpáteční?“

Strejda: „Ne, protože já nevím, esli zpátky nepojedu na poloviční“

Habán.

Weiskopf:

— no, dyk si řekla: NA ŘIŤ HODINY ...

VE ŠKOLE.

— Tak mi napište větu, ve které by se vyskytlo slovo „kvetě“.

A chudák učitel je dnes v blázninci. Von mu tam malej Jiříček Stříbrnej napsal větu takto:

Tatínek se dal kveteránům.

— Chtěl bych nějaký pěkný klobouk.

— Přejete si plstěný?

— Depak, mne stačí filcový.

Bella.

— Pyskylído, co si tak zmáchanej?

— Ale, spadla mi do vody kanadka, tak sem tam za ní skočil, aby se mi nepromočila.

Bl. Hills.

Šel pan nadgenerál po silnici a vidí v příkopě ležet potlučenýho pana podgenerála.

— Oskar, co děláš v tom příkopě, jak si se tak zřídil?

— Ale — zrovna sem spad s koně.

— Helemese, já ani nevěděl, že umíš taky jezdit na koni!

Bella.

šerif: „Ha, dejchni na mně, tys pil.“

Zane: „I depa, já sem si jen vyplách křtán a vo mytiem sem to spolk.“

Joe.

— Ty se dnes ženíš?

— Jo, po dvanácté.

— Prokristapána!

— Asi v půl jedný.

— Počkej, ty lotře špatná, tohle řeknu tvému otci.

— To můžou, von sedí vedle na větvi.

Black Hills

Pan Dugas, takto člen obce baráčníků a majitel třípatrového domu, povídá:

— Jó, dyž nemáte tolik peněz, abyste mohl zaplatit činži, tak byste si měl koupit vlastní dům.

Nora.

— Pánové, dyš dete v noci domů, tak nekřičte.

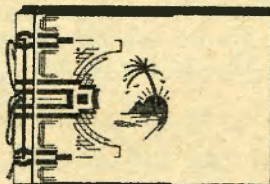
— Kdo pa vám řek, pane vachmajstr, že uš deme domů???

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—

Obj dnávky vyřizuje dobírkou neb proti předem
zaslanému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.
P. T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Originál angl. dulbox

195'- až 218'-

Jaroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

Tak sem se dočet, že Vánoce jsou tramský svátky!

Co blbiš?

No já četl báseň „Ahoj ty štědrý večere ty tajemný svátku“.

slim,

To sou teď časy! Onehdy jsem viděl paní Bařovou v rozbitých botech, včera paní Rolnou v roztrhaném plášti a dneska paní Primerosovou v jiným stavu.

Nora.

— Kolikrát jsem ti už říkal, Tomy, abys nezpíval!

— Desetkrát, Billy.

— Tak ty už nechodíš, Meryno, s Childou? A proč?

— Páč je to starej sprosták. Tůdle sem mu nadhodila, že mám zejtra svátek, tak aby mně přines něco na zub...

— a von...??

a von mě přines kleště!

LORD.

— Tak, stará, připrav si peníze, budeme muset platit. Píše tady ten blbec Vašek, že tam zasej zlámal nákej rekord...

LORD

Ingelmayer:

OHAVNOST SPUŠTĚNÍ.

Revoluce v roce 1935 přinesla trochu klidu. Jednak to byla zase revoluce nekrvává, jak se sluší a patří na inteligentní národ, jednak se horlivě nějakou dobu nastolovalo, jásalo, přísahalo a chodilo s prapory, takže se nevěnovalo mnoho pozornosti divokému jihu, jeho pustým skalám a stržím, v nichž trampové zle řádili na své nebezpečné harmoniky a nikdy neochabující hlasivky. Byl klid, třebaže nový panovník byl Mongol jménem Gagula, bezohledný vládce, který nestrpěl odporu, chytrák lstivý, jenž dovedl využití situaci a ještě téže noci, kdy lid shodil staré jho, byl tisícem poslanců prohlášen císařem českým, králem pražským a knížetem staroměstským.

Léta utíkala, a došlo na bezstarostný jih. Do pustých roklí a lesů v okolí Libřice vtáhlo vojsko císaře Gaguly a jalo se nemilosrdně potíraty trampy. Muselo to být. Příroda do nebe volala o pomoc, útlé fialky byly nervově zhrouceny otrlými písničkami trampů, tráva se studem červenala nad oplzlými řeči nedostudovaných právníků, děvčat z pensionátů, sotva kolébce odrostlých řezníků a jiných kloboučnických zámečníků. Příroda neumírá ani za republiky, ani za císařství. I astracháni jsou příroda. A tudíž i astracháni volali spolu s fialkami do nebe o pomoc, ve svých žurnálech zostouzeli trampy tou měrou, že tito byli nuceni povstati co by jeden muž a pustiti se v boj.

To se psal rok 1940, kdy trampové toho měli už akorát dost. K nesmyslným zákazům již dávno platným se přidružovaly nové a nové. Přišel zákaz kouření na ulicích, přišla prohibice, zákaz koupání mimo vany, do parku se nesmělo bez kravaty — prostě, začalo být nejhůře.

A tak po prvé v dějinách lidstva a trampstva došlo k tomu, oč po řadu let marně usilovali někteří vůdčové tohoto svinského hnutí — k ozbrojenému odporu v rámci mohutné organizace, vedené generálem, jenž měl k ruce deset papežů, dva sultány a sto tisíc šerifů.

Milion trampů sešlo se kterési noci toho roku v pustých skalách a stržích divokého jihu a třemi proudy táhli pak na sever proti Praze, která rychle ozbrojila psy a tříletá děvčátka, aby v svatém nadšení byl postup trampů zlomen.

Dík ohromné kázni v řadách trampstva dopadlo vše zcela jinak. Trampové, ozbrojení kameny, pádly, kyji, noži a lahvemi, hravě pobili akcizáky u Modřan a vtrhli do Prahy. A začala honička na císaře Gagulu. Byl chycen, postaven před rychlosoud, uznán viným, ježto jakožto zlý Mongol si dal fialkami a astrachány ústy poslanců namluvit, že trampy je třeba jako potkany hubit. A aby tramská revoluce alespoň byla krvavá, byl dán Gagula do placu trampským dorostenkám jako puchingball. Když vykrvácel nosem, byl odevzdán vlnám kdesi na Maninách.

A trampové řekli: „Kamarádi, smutnou zkušenost jsme udělali s Gagulou. Já myslím, že Mongolové nejsou ti nejzdravější lidé tohoto světa, jak o nich anthropologové tvrdí, jsou stejně neschopnými vládci jako Slované a Germáni! A proto navrhuji, aby císařem českým se stal Negr, nezkažený středoafričský exemplář, který by nepropadl ani lumpenproletariátu, ani buržoasii, ani parlamentu. Znáte Negra Babulu? Nikdy nic nedělal, dvě miliardy kilometrů procestoval na černo po železnicích celého světa, neumí číst ani psát a neměl na sobě nikdy bílé prádlo. Člověk srdnatý, rozšafný, železný a skromný. On bude císařem českým, králem pražským, knížetem staroměstským!“

To sám takto mluvil generál, a deset papežů jakož i oba sultáni přikyvovali hlavami. Co zbývalo milionu trampů, než dosaditi na trůn český Babulu, Negra nezkaženého.

Po roce 1940 se tedy fialky poněkud uklidnily, neboť mnoho trampů po nějakou dobu nastolovalo, jásalo, přísahalo a chodilo s prapory. Když je to omrzelo, a když viděli, jak čistý Babula s rozkoší nosí rudý šláfrok po nebožtíkovi Gagulovi, podpisuje nové a nové zákazy, mající za základ humanitu a civilizaci, poslouchaje dokonce varovné hlasy astrachánů o utrpení fialek v lesích divokého jihu, utekli se znovu do strží a skal, aby dali řádit svým harmonikám a krkům.

Psal se rok 1950, když jak Babula sám, tak i trampové toho měli až po krk. Nastalo vření. Znovu se trampové semkli v mohutné šiky, znovu povraždili akcizáky u Modřan a stanuli před branami Prahy.

Ozbrojeni opět lahvemi a klacky, potloukli vše, co potkali, zabili Babulu, a generál trampský spolu s papeži a sultány vystoupil na tribunu, aby vyvolili spolu císaře, hodného českého trůnu.

Sotva však otevřeli ústa svá tito vůdčové zdravého hnutí trampského, vrhlo se miliony trampů na ně a umlčeli je jako Babulu. Eskymák Zazula měl bviti zvolen panovníkem podle názoru trampských velíkáků.

A byl to dvanáctiletý muž jménem Lojza Strup, jenž ukul tuto zradu na svých vůdčích, povzbudil šiky tramské k odboji — a třeba byl dva dny trampem, vstoupil na tribunu a pravil zástupům: „Kluci blbí, támlé se pase novej panovník, pojte pro něj!“

Šli, přivedli vola strakatého a chtěli ho posadit na trůn Babulův. Ale vůl si ne a ne sednout. Tak ho přivázali k trůnu, a Lojza Strup pravil: „Helejte, pitomci, to je nejčistší a docela nezkaženěj tvor — a von pro trůn nemá sicflajš. Tak vole, panuj ve stojel!“

Trampové, stojíce v pozoru ve svých nepřehledných šicích, zanotovali svatou hymnu: „Zachovej nám hospodine...!“

A pak nastoupili zpáteční pochod k divokému jihu. Utekli se od císaře českého, krále pražského, knížete staroměstského do svých pustých strží a skal.

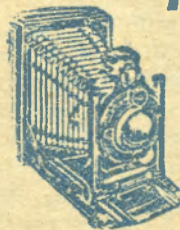
A rozdělali tam své ohně.

Trampové od těch časů byli spokojeni se svým panovníkem.

Ještě roku 2000. žili při svých harmonikách, zpívalyce svoje dumky, jako: Chcípnem volky nevolky někde ve špitále...

Historik nepraví, co bylo dále.

Moderní fotostroje

Nedostižně levné! Filmové přístroje Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Účebné strojky Kč 11.—, 30.—. Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6X9 Kč 10.—, 100 dopisnice Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznaménání. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrujů, RUMBURK, 46.

Drby z čundrů,

Ahoj, pánové, pacholci a děvčata!

Osada Waikiki v Bratislavě pořádá dne 4. října potlach na rozloučenou s létem. Všichni dobří trampové i se svými dámmama jsou vítáni. Sraz v sobotu dne 4. října na břehu Dunaje tam, co z něj vylejzá Malej Dunaj. Tak se vyskytnete a nečekejte, že vám pošleme pozvánky extra.

Ahoj! jakož i Johal
Waikiki.

Odešel nám kamarád...

odešel jako proletář, vyhnán touhou po svobodě, nepoznal existenci v životě, bída byla mu matkou — bratrem — kamarádem.

Utíká před lží — bílou silnicí — bez ilusí — k těm mořím zpěněným příboji — žalovat!

Odešel v touze po dále, která jest silnější slova láska, neměl nic, zbylo mu jen srdce, a to ještě zanechal nám v zástavu, že se vrátí. Odešel za hvězdou volnosti.

Nechť silný Manitou navrátí Tě nám!

Tobě velký Wáguse

Hoban.

„Černý Orel“ řve rácký „ahoj“ bandě ze „Silwestrisu“ v Olomouci a lituje, že nemoh přijít, jelikož rachotí v Praze a jezdí dále do „Sonory“. Zavítá tam asi čundrem.

Osadě Měsíční údolí, Nová naděje a ostatním.

Kluci zlatý, přijeli jsme se na Vás podívat, a věřte mi, nečekali jsme, že budeme od Vás tak krásně přijati. Děkujeme Vám moc a moc, že jste se nás ujali, Vám kluci z Nové naděje za pivo, Měsíčnímu údolí za zarvání, Esovi a jeho Silverstaru za žrádlo a pochrápání. Až vy se podíváte k nám do Prešpurka, navštivte nás, a slibujeme Vám, že se o vás taky postaráme. Do widzenia! A pište! —

Milion ahojů!

Hassan a Manihiki y Waikiki.

T. O. Merida pořádá ve čtvrtek 25. září 1930 rekrutský večer v sále „U Němečků“, Vyšehrad, Vyšehradská 27. A zve me tímto kamarády všech trempských osad.

Za Meridu Tonda Brnner.

Dovolujeme si oznámiti všemu trampstvu v povinné účtě, že kluci a žáby si chtěli taky nák říkat, a že jsme již delší dobu jen sirotky bezejmenné. Tak jsme to sfoukli na **Osadu Bedřichů, stanáři**. Jsme kočující společnost bez ručení a na výžírky pajcovaný. Nejraději máme potluchy. Doufajice ve vši účtě o našem přijetí poručíme se Vám — Bedřich II.

§ 19.

Není pravdou, že se Franta Tundra domnívá, že učinil kolosální objev, když napsal do Činu podivuhodné pojednání o trampingu, alébrž každý kdo za pravdu horí ví, že se mu o nějakém objevu ani nesnilo a že pojednání vzniklo jedině z důvodů nízkých a nečestných; blbě ctižádosti býti tištěn v literárním časáku a pro těch pár kacek, které chtěl sehnat na čundr. Umřel filozof Tundra. Hej! Stejně umřel i Ing. St. Tundra — zatím co Franta Tundra bude asi nucen pro různé osobní věcičky nastoupiti na 18 měsíců do stavu — vojenského. Ach, jo. Blahoželte.

Ahoj Tundra.

Kamarádům ze severu a z Brd děkujeme srdečně za podporu, zaslou nám do Tunisu.

Gézavčelička & Artur Dynamit. Soudruhovi Vodrovi a redakčnímu kruhu „Trampa a Trnu“ taktěž.

Géza.

Boganovi z osady Bedřichů.

Opouštíš nás, kamaráde, na 1½ roku, abys plnil nařízení a zákony, kterými jsme sešněrováni, a jdeš do pokračovací školy života. Po skončení vrať se k nám takový, jaký jsi. Nezapomeň, že jsi tramp, a dle toho se řiď. Zatím Ti volám „hrom to vem“ a mohutné hahoj! za osadu.

Vztekoun II.

Kamarádům ze „Spojených osad Sonora“ v Pikovicích.

Oznamujeme vám, kluci sonorský a veškerý trampský národe, že od 20. září jezdíme na Libřici, kdež jsme našli nový lág. Totiž, jako poslední 3 Mohykáni z Gatewaye (Ferry, Péďa a Rinaldo) jsme se scukli a jako „Osamělci z Gatewaye“ jsme si našli místo, kde chceme postavit a znovupovznést starou osadu.

Šerife, věř mi, že mi bylo hodně ouzko, když jsem ti posledně u Starce oznamoval naše pevné rozhodnutí, které jsi jistě nečekal. Celou tu dobu, co jsme jezdili s tebou, jsem pozoroval vzrůst tvého „městečka“ a rád jsem konstatoval stálý příliv kluků, kamarádů, mezi jinými též Černého Orla až z Olomouce atd. Proto doufám, že na hrstku kluků gatewayských (dříve četná osada) si občas vzpomeneš, a

jistě si dáš velký pozor, aby jsme my zůstali těmi posledními — zběhy, v jiném slova smyslu.

Mocným Ahoj! a přáním zdaru k vašemu potlachu zdraví tě za „Osamělce z Gatewaye“ Péďa.

Oo Strakoníc a okolí

voznamujeme, že sme založili novou vosadu, slyšící na měno

„U tři šerifů“

jakož zákony kázaly nám. — Hošově z vokresu strakonického a piseckého nemohli bysme se sčuchnout na Václava někde ve okolí. Dáváme návrh: Račovický podskali nebo Svíkof. Sdělte, zda byste mohli 27. večir přiject sem. Ahoj! za vosadu „U tři šerifů“.

Šerifu Vagusovi na jeho čundru Evropou přejí jeho kluci vše nejlepší. Piš brzy, ty zhovadilče, ať nemáme o Tebe zbytečnou starost.

S plačtivě řvoucím Ahoj! Opuchlej Joe, Pedro, Kosa Prerie.

Trosečníky z Prahy, kteří byli podepsáni na resoluci severských trampů v Kostomlatech u Milešovky, žádáme, aby nám oznámili sídlo svoji osady, aneb kdyby nás osobně navštívili. Slibujeme se každou středu v hostinci „U Smrčků“ na Žižkově, Palackého ulice.

Za osadu „Trosečníků“
D' Artagnan.

Emanovi z osady „Kamarádi“ a „Sonory“, t. č. co nejdřív v kasárnech olomouckých: „Koukej se tam sčuchnout s klukama ze „Silwestrisu“!

Ahoj!

„Sonora.“

Kamarádům Hanzovi a Baletce z osady „Bludná ledvina“, Chomutov.

Kamarádi, opustili jste nás, abyste pokračovali na Vaší další životní dráze. Doufáme, že Vás pražští kamarádi také srdečně mezi sebe přijmou. Kluci, nezapomeňte, že patříte mezi nás, že jsme jedna krev, že nás nezapřete a na nás nezapomenete. Za osadu přeje Vám mnoho zdaru — Ahoj! — Mohavk.

Všem trampům a trampkám hlásíme, že jsme založili osadu „Bludných duší“ v Teplicích-Šanově (filiálka Trnovany).

S mňoukavým Ahoj!

John, Tom, Fred, Sonny, Ferry, Boby, Kidy, Muňky, Zrzavá Maud, Diana a šerif „Flink“.

V důsledku osvícení Melicha se hlásíme do cejchy stanáři „Nepolitičtí“ — šerif Mirko — a osada „Barikáda 9“.

osad a redakce

Ahoj! hořové a děvulenky!

Všemu národu Trampckému oznamujeme, že z různých příčin (rozboření chaty atd.), jsme se rozhejbali změnit jméno osady „Dakota“, a vod tohoto momentu slyšíme na jméno: „Badlands“ (Zlá Země). — S mohutným Ahoj! Standa, sheriff.

Nové osady.

Z Moravského Krasu hlásí se novicka „Rio Grande“.

Nová osada hlásí se Vám z Chomutova, a sice „Bludná ledvina“. Samý rádkový kluci, zatím stanáři. Žijeme zde již druhý rok; letos teprve seznámili jsme se s ostatními severskými osadami. Informace o Krušných horách, jak na čundry tak na lyžování ochotně podáme všem kolegům. Adresa: Bludná ledvina, hotel Český domov, Chomutov. Za osadu Mohavk.

Na adresu: Čuba a Vilík!

Mně se nechce moc na Váš zálozpěv odpovídat, poněvadž člověk již si zvykl tomu, že celý tramping je ubřečený jako Sonny Boy. — Chlapi jako hory, lidi se jich bojí — a zatím vona je to Dáma s kameliemi.

Jděte k šípku! Vy pláčete, že jsme Vás vyhodili? Povídám, nic si z toho nedělejte. My už jich vyhodili a vyhodíme ještě — ó jé! Povídám Vám to proto, abyste nemyslili, že se za to stydíme a že nemůžeme říci ani popel!

Vy ale, když jsme Vám nepodali chleba a soli (my měli jen tu sůl), co jste měli, táži se Vás, udělat? Říci: „Polibte nám Tó“ a plivnout nám do klíčové dírky; Vy jste ale běželi brečet do redakce. — Kdybyste ji neobtěžovali, když jste přece věděli, že pro Vaše dobro nemůžeme udělat zhola nic, než nechat Vás vyplakat.

Pamatujte si, že lidi jsou neřádi a trampové jsou taky lidi. A že každý trampu je jak nejlíp umí. Ale po druhé nežalujte. Nesluší to ani dětem.

Zdraví Vás srdečně

Jerry,

šerif od Bílých Stínů.

P. S. Ožralý prelát Dědek ve spojení s kronikářem Sallym byli za zprávu Všem věrným Čechům hrozeni v pytlích do Kačaku.

Napsali, že nám k úplnému blahobytu chybí už jen klíštka na cukr. To je však lež, poněvadž těžce postrádáme ještě kloset, přesejpací hodiny s živou kukačkou a portýra.

Ahoj!

Osadě „Třinácti lotrasů“ v Plzni.

Kluci, na mou duši, lotři ste. Todle mě udělat. Jo a ta fotočka byla moc pěkná, jen tomu se divím, že máte všichni tak stejné ksichty, jako byste byli z jedné továrny. A tu nudli u nosu sis moh šerife taky utřít. Dytť to kazi celý idylický obrázek. Ahoj! — šefe.

In memoriam.

Potkal jsem ho v Kašperských Horách, šli jsme pak společně dolů k rakouským hranicím. Byl to krásný chlapík, pěkně urostlý, jakoby ozlá postava z Londonových románů. — Pamatuji se na to, jakoby se stalo včera. Usadili jsme se vysoko nad jednou ubohou německou vesničkou, můj souběžník ten den nemluvil, jen kouřil cigaretu za cigaretou. Chvillemi se mi zdálo, že je to nějaký záchvat sentimentality. Najednou se na mne podíval tak kamarádky, o sentimentalitě nemohlo být ani řeč — pochopil jsem, že mi musí něco povědět. Zapálil si novou cigaretu a začal proti svému zvyku mluvit o sobě. —

Byl Bulhar, narodil se v Plovdivě, měl řadu sourozenců, matka pracovala v tabákové továrně a otec pěstoval růže. Oba byli revolucionáři. Přišla revoluce. Viděl, jak důstojníci zastřelili otce a musel se dívat i na popravu matky. To ho naučilo nenávidět utlačovatele. Zabíjí důstojníka a musil prchnout. Ale ne na dlouho, s ještě větší nenávistí vrátil se zpátky do Bulharska. Nejstarší sestra byla krásnější než srnenagorské růže. Našel ji v burgarském bordelu, řečtí kapitáni z pěti lodí byli u ní najednou. A Štefan znovu zabíjel. —

Vyprávěl mi to tak zvláště, tak jako k smrti uštvané zvíře, hned jako nejpomstychtivější nepřítel. — Syn balkánských hor mi tu nevyprávěl, ale cítil potřebu opakovat znovu před někým živým, že jeho nenávist je nesmírná, že jeho místo je bojovat a mstit se. Přiznám se, že jsem brečel jako malý kluk. Posílal jsem les, hory k řasu, plival jsem na svoje romantické tuláctví nehodící se k ničemu. Já, co jsem byl já? Jen snůška pošetilosti, počínaje bezpáteřným útekem do lesů a laciným vybitím v lesní samotě. —

Na hranicích jsme se rozloučili. Měl jsem ho rád jak nevím co. Učil mne svým kamarádkým způsobem lidství, nenávisti a solidaritě se všemi utlačovanými. Dostával jsem často od něho dopisy, byl v Rusku. Nedávno dostal jsem dopis: Soudruh Štefan Imakov byl těžce postřelen rumunskou stráží při přechodu do SSSR. Svému zranění podlehl v oděské nemocnici. Z jeho přání vyřizujeme Vám jeho poslední revoluční pozdrav. —

Nebrečel jsem. Nespal jsem několik dní, ale přisahal jsem si, že zajdu na

Balkán, abych řekl všem, kdo ho znali, aby vytrvali, že jsou neporazitelní ve svém boji o lepší zítřek. Řeknu všem, že jim zemřel hrdinně jejich spolubojovník, kamarád Štefan Imakov. Slibuji Ti, drahý kamaráde, že budu bojovat za to, za co jsi Ty padl. Čest Tvoji památce.

M. Marlen.

Všivoro! Hledají tě z P. V. Přijď se někdy ke mně podívat. Psal sem do Méchenic, ale asi tam nejsi. Vozvi se, darebo. Dytť ti mám dát ještě ten památní čibuk. Víš kterej, ne? No tak! Pepík - šefe.

Osadě „Upír“ na Sázavě.

Fando! 27. září se loučí Tom s naší osadou k zelenému suknu, proto zavme Tebe a Tvé kamarády do naší osady. Očekáváme Tě určitě! Přijď tedy na „trampský večer“. — Ahoj!

Osada „Kansas-Piráti“ na Dubovce.

Bil — Šakal — Tom — Plzeň.

Osadě „Modré dálky“ (bydliště Břevnov). Kluci, dík za potlach ve V. Ptíčích. Nyní jsme se usnesli, že vás pozveme na nezbytný potlach k Hraštici u Dobříše na 20. (dvacátýho) t. m.

Za vosadu „Dallas“

Falář Abstinent.

Hledám veselého kamaráda na čundr světě, počátkem dubna příštího roku. Umím částečně německy a francouzsky. Jsem bývalý člen Hobartovy party. Nyní osudem zavátý v Olomouci. Adresa: Josef Pakosta, Morava, Olomouc, Hrnčířská ul. 14.

KLUKOM DO PROSTĚJOVA A OKOLÍ!

Kluci! Viděl jsem Vás už mockrát, jak jezdíte na tramp a jsem spokojenější, že v tom hanáckým Jerusalémě a mým rodišti propagujete tramping, zejména v Sokole — ale hošouni, tomu, čemu vy říkáte tramping, to tramping nejní, a vy, co si necháte říkat „trampel“ — vy těmi trampy sakra taky nejste; nejvyšším jenom „taky-trampil“ — Heleďte, kluci: trampem není ten, kdo si obleče napiglovaný spuštěný golfky, strakatou košili a bílou (ovšem že vyžehlenou a naškrobenou) čepičku s padesáti odznaky a teď se jede ven do lesa. Ne, hoši, ten ústroj, to je úplně vedlejší — hlavní je mít dobrý kamarádký srdce a nestydět se za trampa kamaráda. Už sem několikrát potkal při čundru kolegu — třeba v Myslivovicích — ale nejen že si tě nevšimne, ale ještě vohrne nos nad tebou, co tam chceš, asi proto, že nemáš puky na gatach jako von a na tvoje Ahoj! ti

neřekne ani: polib mě v . . . ! A paxe mi, hoši, taky nelíbí, že ze svých hezkých písniček děláte dojnou krávu různým podnikům. Na co zpívat před pačoury a pupkáči na večírcích a letních karnevalech — za vstupné — naše pěkné písničky, které se přece do takového okolí vůbec nehodí? Nebo snad také vybíráte vstupné, když si zpíváte v osadě?

Nebudu. kluci, o tom dlouho hlaholit a rozmazávat to, co řekli už jiní tisíckrát — ale dám vám dobrou radu: Buďte zůstaňte astrachány a neříkejte si — já su tramp a kdo je víc — nebo dělejte pořádněj kamarádskej (ne sokolskej!) tramping — a to, věřte, potěší nejen vás, ale taky všechny kamarády, který třeba ani neznáte! Copak se, hergot, nenajde v Prostějově opravdu správněj kluk, kterej by spáchal dobrou tramskou osadu? Doufám, že až se ten Hanák rozkve, že to pode přeci jenom dobře!

Zároveň volám JOHA! všem kamarádům mojí vosady, kerejm sem se ulil na tři měsíce a posílám řvoucí dodatečné pozdravy z čundru po Beskydech sherifovi Didimu, osadě „Skalní hnízdo“ v Libčicích u Prahy a osadě „Alojzů“ v Mor. Ostravě. Těším se, kluci, už na vás a libu vás na mateřský znaminko. JOHA! — Vosado, téeéd!

ZIZI, sherif „Sing-Singu“
Praha-Libčice.

Venouškům z osady „Kansas-Piráti“
na Radbuze, Plzeň! Vše nejlepší k Vaším svátkům blahopřeje —
Mineha — S pohádek snů!

Jednomu z nás.

Honzo — Budgrife, jedná se o tebe. Byl jsi dobrým kamarádem přes to, žeš navštěvoval „Sokol“. Nezaleželo nám na tom, že jsi si mezi týdnem nechával vštěpovat heslo: „paži tuž — vlastní služ“. Přišla sobota, a žil jsi s námi. V partě, která na tak zv. „slušnej“ život dnešní prohnílé lidské společnosti kašlala. — A u nás v našem nabubřelém maloměstě je k tomu potřeba hodně odvahy. Proto jsme si tě vážili a nebrali tvůj sokolský odklon vážně. Až přišla sobota. — — — — —

Z „vlašimského pacifiku“ ozývaly se tentokrát dva druhy písniček. Jedny opěvaly volnost, přírodu a vybízely k boji proti dnešnímu světu, druhé opěvaly vlast, Slovany a národní hrdost.

Ty první vycházely z úst tramské party, která se jela po celotýdenní dřině volně vydejchat, — ty druhé z úst na slet jedoucího sokolského bratrstva, které ještě, žel, mnoha proletářům zaslepuje svými vlasteneckými průpovídkami oči, a odvádí je tak od jejich třídního boje. — — — Chtěl-li by tě kdo mezi námi jako

obyčejně hledati, velice by se, Honzo Budgrife, podivil, — jel jsi tentokrát s těmi druhými. — Děli nás sice jen jeden vagon, ale byl jsi, Honzo, od nás hodně daleko. — — — — —

Neděle večer. — Osvěžení stojíme na nádraží a čekáme na lokálku. Jeden kamarád potřebuje si cosi zakoupit v boudě, která je v ulici. Děli ho ne příliš vysoký plot. Mladý kluk, plný temperamentu, nemá nikdy daleko od myšlenky ke skutku. Přeskočí. Však kámen úrazu! Byl viděn jedním, nám dobře známým, „panem dráhou“, který, když nás viděl po prvé, prohlásil, že „z Vlašimky druhé Vrané neuděláme“. — A tak se octnul kamarád před panem přednostou, na jehož prsou byl odznak „Na stráž“. Myslíl jsem, snad bude tak rozumný (aspoň se zdál) a onoho podřízeného, který se po tramských deliktích má v úmyslu šplhati výše, ještě ponaučí, že taková blbost nic není. Ale kdepak. Pan přednosta se sokolským odznakem „Na stráž“ zaujmul úřední postoj — a přes to, že mu říčil telefon, jal se 18letého kluka přesvědčovat, že provedl hroznej trestnej čin, který porušil veřejný pořádek — — — PŘESKOČIL PLOT!!

— Po zjištění kamaráda propustil. Šel jsem intervenovat. Marně. On je úřední osoba, a zvláště pak na jeho prsou stkví se sokolský odznak „Na stráž“! Takový musí chránit pořádek a majetek státu za každou cenu. — Proto nic nepomohlo, že tento „hroznej čin“ spáchal 18letej kluk, který se nedá po celodenním dovádění na jednu předplotem zarazit, — nic nepomohlo, že tento kluk byl nemanjetnej, který s tíží sehnal pár těch korun na dráhu, která mu činí největší položku jeho útraty. — Stalo se. — A on byl na stráži, a koná svou povinnost! — „Vlast nade vše!“ Zítřka pošle oznámení, a kamarádovi v sobotu možná strhnou nejméně 20 Kč pokuty. — **PROTOŽE PŘESKOČIL PLOT, A VON BYL STÁTNÍ!!** Škoda, kterou stát utrpěl přeskočením plotu, bude ukryta. A doma máma bude si muset hodně utrhnout vodhuby, — protože kluk, který jí pomáhá živiti, musí dát státu pokutu, — že přeskočil plot!!! — — — — —

Den před tím se otvírala v místě činu nová sokolovna a v ní jistě je někde heslo: „PŘELOM, PŘESKOČ — NEPODLEZ!“ — — — — —

A teď, Honzo Budgrife, rozum do hrsti! —

Takovému „bratrstvu“ děláš štafáž, s takovýmá se „bratříčkuješ“ a říkáš si „Na zdar!“

Juno z „Waldenu“

Všechny kamarády, kteří dopisem a nebo slovy projevili své přátelství ke mně, zdravím! Tisknu Vám ruce, kluci zlatí a děkuji za slova, jež hřejí. Ne-

můžu vás jmenovat všechny, ale přijmete všichni můj slib: Věrnost za věrnost! — Ahoj!

Franta Šerif.

MILÝ PÁNÍ TRAMPOVÉ!

Nevím, na koho se mám obrátiti se svoji stížností, tak se obracím na Vás, ctěná a vážená redakce, jako na jedinou kompetentní instanci. Zatoulali se sem dva páni, zv. trampí. Ten mladší si říká Tundra a ten druhý Bužír. Už ze jmen je vidno, že jsou to individua pověsti pochybné a vzhledu odstrašujícího. Přišli ke mně v úterý v noci ve 12 hodin a považovali za samozřejmé, že se u mne ubytují. Jsa okolnostmi donucen a maje povahu takměř holubíci, přijal jsem je. A prosím, představte si, laskavě, že u mne zůstali až do dneška, t. j. do soboty, na byt a stravu. A za všechny tyto dary neprojevili mi díky, ba co dim, naopak, byli i nespokojeni s obědem, vybírajíce si a nadávajíce, že nejsou šnicle a jiné lahůdky. —

Prosím tedy, vážená redakce, abyste laskavě svým vlivem na tyto pacholky působili. — Ahoj! pobudové!

Šerif Hassan,
Waikiki, Bratislava.

Kamarádi z Brdů přijmete naši soustrast nad úmrtím Vašeho kamaráda Tomyho Breye. — Za „Forty Mile“ Hurikan.

Kamaráde Kometo, pamatuješ se na toho blondáka, s kterým jsi zpíval „Dynamit fox“ v hospodě v Kostomlatech? Pošli mi svou adresu za účelem výměny keců. Moje je v redakci.

Billy Ward, Amur.

Malý oznamovatel.

Tundrol

Prijed' hned domů, stáně Ti matka. Jestli potřebuješ prachy, tak si piš, Ahoj! Borek.

Hledám veselého kamaráda na

čundr světem, počátkem dubna příštího roku. Umím částečně německy a francouzsky. Jsem bývalý člen „Hobartovy party“, nyní osudem zavátý v Olomouci. Adresa: Josef Pakosta, Olomouc, Hrnčířská ul. č. 14.

Dobrou partnerku-kamarádku, hledá mladý tramp-lyžař. Znač.: „K a m a r á d i“ do adm. t. l.